

บทที่ 1

ผมพลอกำกรูสอนพีชคณิตเบื้องต้นระหยาเป็นไอ

ฟังนะ ผมไม่ได้อยากเป็นฮาล์ฟบลัดหรือพวกเลือดผสมหรอก ถ้าคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้เพราะสงสัยว่าตัวเองอาจเป็นพวกเลือดผสม ผมขอแนะนำว่าปิดหนังสือซะ แล้วจงเชื่อเรื่องโกหกที่พ่อแม่แต่งขึ้นเกี่ยวกับชาติกำเนิดของคุณไม่ว่าพ่อแม่จะเล่าว่าอะไรก็ตาม และจงพยายามใช้ชีวิตอย่างปกติต่อไป

การเป็นพวกเลือดผสมเป็นเรื่องอันตราย มันน่าสะพรึงกลัว ส่วนใหญ่แล้วมันจะทำให้คุณมีจุดจบในแบบที่แสนจะทรมาณและน่าสยดสยอง

ถ้าคุณเป็นคนธรรมดา การอ่านนิยายเรื่องนี้โดยคิดว่ามันเป็นแค่เรื่องแต่งจะถือเป็นเรื่องสนุก จงอ่านต่อไปเถอะ ผมอิจจาจ้งที่คุณคิดว่าเรื่องเหล่านี้ไม่มีทางเกิดขึ้นจริง

แต่ถ้าอ่านไปแล้วเกิดรู้สึกว่ามันคล้ายคล้ายคล้ากับตัวเอง หรือถ้าคุณรู้สึกว่ห้องไล่เริ่มหวิวๆ ขอให้หยุดอ่านทันที เพราะคุณอาจเป็นพวกเดียวกับเรา และเมื่อได้ค้นพบตัวเองแล้ว มันก็ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นแหละว่าพวกมันจะสัมผัสได้เมื่อไหร่ จากนั้นพวกมันก็จะออกตามล่าคุณ

ผมเตือนแล้วนะ

ชื่อของผมคือเพอร์ซีย์ แจ็กสัน

ผมอายุครบสิบสองปีเมื่อสองสามเดือนก่อน ผมเป็นนักเรียนประจำ ที่ยอร์กซีรี่ อะคาเดมีซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนสำหรับเด็กที่มีปัญหาในย่าน อัปสเตต เมืองนิวยอร์ก

ถามว่าผมเป็นเด็กมีปัญหาอันไหนหรือ

คำตอบคือใช่...จะว่าอย่างนั้นก็ได้อีก

ผมสามารถพิสูจน์คำตอบนั้นจากช่วงเวลาไหนก็ได้ในชีวิตสั้นๆ อันแสนจะขมขื่นของผม แต่อะไรๆ มันเริ่มแย่นักตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ปีที่แล้ว ในระหว่างที่ชั้นเรียนเกรดหกของเรากำลังไปทัศนศึกษาที่ แมนฮัตตัน...เด็กที่มีปัญหาทางจิตยี่สิบแปดรายกับคุณครูสองคนบนรถ โรงเรียนสี่เหลี่ยม...มุ่งหน้าสู่พิพิธภัณฑศิลป์เมโทรโพลิแทนเพื่อศึกษาวัตถุ โบราณสมัยกรีกและโรมัน

ผมรู้ๆ แค่ฟังก็ทราบจะแยแล้วใช่ไหมล่ะ แต่การทัศนศึกษา ส่วนใหญ่ของยอร์กซีรี่ก็น่าเบื่อแบบนี้ล่ะ

แต่ครั้งนี้มีคุณบรันเนอร์ซึ่งเป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นคนนำการ ทัศนศึกษา ก็ยังพอใจขึ้นบ้าง

คุณบรันเนอร์เป็นชายวัยกลางคนที่ต้องนั่งอยู่บนเก้าอี้รถเข็นไฟฟ้า ผมของเขาบางและมีเครารุงรัง ชอบสวมเสื้อแจ็กเก็ตสักหลาดผิวเป็นขุยๆ และยังมีกลิ่นเหมือนกาแฟ ดูๆ ไปก็ไม่ใช่ว่าคนแจ่มอะไรหรอก แต่เขามักมี เรื่องสนุกๆ และเรื่องตลกมาเล่าให้เราฟัง แถมยังมีเกมให้พวกเราเล่นใน ชั้นเรียนอีกด้วย นอกจากนี้เขายังสะสมชุดเกราะและอาวุธสมัยโรมัน อีกต่างหาก เพราะฉะนั้นเขาเลยเป็นครูคนเดียวที่ไม่ทำผมหลับในห้องเรียน ผมหวังว่าการมาทัศนศึกษาครั้งนี้คงจะไปได้สวย อย่างน้อยก็หวังว่า

ตัวผมเองจะไม่ก่อบัญหาอีก

แต่ไอ้...ผมคิดผิดจริงๆ

เห็นไหม เรื่องแย่ๆ มักจะเกิดขึ้นในการทัศนศึกษาเสมอ อย่างสมัยเกรดห้าที่โรงเรียนก่อน ผมไปทัศนศึกษาที่สมรภูมิซาราโทกา และผมก็ดันเล่นแผลงๆ กับปืนใหญ่สมัยสงครามปฏิวัติ ถึงปืนใหญ่จะไม่ได้เล็งไปที่รถโรงเรียนก็เถอะ แต่แน่นอน...ผมก็ยังโดนไล่่ออกอยู่ดี และก่อนหน้านั้นตอนเกรดสี่ ผมไปเยี่ยมชมเมืองหลังการทำงานของบ่อฉลามที่มารินเวิลด์ ผมเหมือนจะไปดิ่งคันโยกผิดอันเข้า ทั้งชั้นเรียนเลยได้ว่าน้ำกันโดยมิได้คาดหมาย ส่วนก่อนหน้านั้นก็...อืม...คุณคงพอจะนึกภาพออกแล้วสินะ ดังนั้นครั้งนี้ผมเลยตั้งใจว่าจะทำตัวดีๆ

ตลอดทางเข้าเมืองผมพยายามอดทนอดกลั้นกับแนนซี่ โบโบพิทมาตลอด ยัยสาวหัวแดงหน้าตากระซ่ำยังเป็นโรคซี้ขโมยคนนี้ปาเศษแซนด์วิชเนยถั่วซอสมะเขือเทศใส่หลังหัวของโกรเวอร์ที่เป็นเพื่อนสนิทของผมไม่หยุด

โกรเวอร์มักถูกแกล้ง เขาตัวผอมกะหร่องแถมยังซี้แยะ เขาคงซำซั้นมาหลายปีแล้วเพราะเขาเป็นเด็กเกรดหกคนเดียวที่มีสิ่วและเริ่มมีเคราบางๆ ขึ้นตรงคาง แต่เหนืออื่นใดคือเขาเป็นคนพิการนี้สิ เขามีจดหมายขอละเว้นวิชาพลศึกษาตลอดชีวิตเนื่องจากโรคเกี่ยวกับกล้ามเนื้อที่เขา ทำเดินของเขาตุตลก เหมือนทุกก้าวจะทำเขาเจ็บปวด แต่อย่าให้ทำเดินนั้นหลอกคุณเชียวละ คุณน่าจะได้เห็นเขาวิ่งในวันที่โรงอาหารมีเ็นชิลาด้า* นะ

อย่างไรก็ตาม แแนนซี่ โบโบพิทยังคงปาเศษแซนด์วิชไปตีดผมหยิกสีน้ำตาลของเขาไม่หยุด และเธอก็รู้ด้วยว่าผมทำอะไรไม่ได้เพราะตอนนั้นผมติดที่ทับนบนอยู่ ครูใหญ่ขู่ผมแทบตายว่าจะไล่ผมออกถ้าหากมีเรื่องไม่ดี เรื่องน่าอาย หรือแม้แต่เรื่องสนุกสนานเล็กๆ น้อยๆ เกิดขึ้นในการ

* enchilada อาหารเม็กซิกันชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งทอญูห่อเนื้อหรือผัก

ทัศนศึกษาครั้งนี้

"ฉันจะไปจัดการยัยนั้น" ผมบ่นพึมพำ

โกรเวอร์พยายามปรามผมเอาไว้ "ไม่เป็นไรหรอก ยังไงฉันก็ชอบ
เนยถั่วอยู่แล้ว"

เขาคากหลบอาหารกลางวันของแนนซีอีกครั้ง

"พอกันที" ผมแทบจะผุดลุกขึ้นยืน แต่โกรเวอร์พยายามรั้งตัวผม
เอาไว้

"นายติดทัศนีย์บนอยู่นะ" เขาเตือน "นายก็รู้ว่าใครจะเป็นคนโดน
เล่นงานถ้าเกิดเรื่องขึ้น"

ผมมองย้อนกลับไปแล้ว ผมน่าจะจัดการกับแนนซี โบโบพิทชะ
ตรงนั้นและเดี๋ยวนั้นเลย เพราะการถูกพักการเรียนแทบจะกลายเป็นเรื่อง
ขี้ปะติ๋วเมื่อเทียบกับความวุ่นวายที่ผมกำลังจะเข้าไปพัวพันด้วย

คุณบริันเนอร์พาพวกเราเที่ยวชมพิพิธภัณฑ์

เขานำหน้าอยู่บนรถเข็น พาพวกเราเดินผ่านห้องจัดแสดงหลังใหญ่
ที่มีเสียงก้อง ผ่านรูปปั้นหินอ่อนและตุ๊กระจกซึ่งจัดแสดงเครื่องปั้นดินเผา
โบราณวาดลายสีดำและสีส้ม

ผมที่นั่งของเหล่านี้มีอายุเก่าแก่ถึงสองหรือสามร้อยกว่าปี

คุณบริันเนอร์พาพวกเรามายืนล้อมรอบเสาหินสูงสิบสามฟุตซึ่งมี
สลิงซ์ตัวใหญ่ตั้งอยู่ข้างบน จากนั้นก็เริ่มเล่าว่ามันเป็นเครื่องหมายของ
หลุมศพ เป็นศิลาจารึกที่ทำขึ้นในพิธีศพของเด็กผู้หญิงวัยขนาดพวกเรา
คนหนึ่ง เขายังพูดเกี่ยวกับอักษรซึ่งสลักอยู่ตรงด้านข้าง ผมพยายามจะฟัง
สิ่งที่เขาพูดเพราะมันน่าสนใจดี แต่คนอื่นรอบๆ ตัวกลับเอาแต่คุยจ้อ
ไม่หยุด และทุกครั้งที่ผมหันไปบอกให้พวกเขาหุบปาก ครูผู้หญิงอีกคนหนึ่ง
ที่ชื่อคุณนายดีดอล์ฟก็จะส่งสายตาประสงคร้ายให้ผม

คุณนายดีดอลด์เป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ซึ่งมาจากจอร์เจีย เธอมักจะใส่เสื้อแจ็คเก็ตหนังสือดำทั้งที่อายุก็ตั้งห้าสิบปีแล้ว เธอดูโหดพอที่จะขี่รถฮาร์เลย์เข้าไปในล็อกเกอร์ของคุณได้เลยล่ะ คุณนายดีดอลด์สอนที่ยอชิงตันมาได้ครึ่งปีแล้วนับแต่ตอนที่ครูสอนคณิตศาสตร์คนก่อนของเราสติแตกไป

ตั้งแต่วันแรกที่มาสอนคุณนายดีดอลด์ก็หลงรักแนนซี่ โบโบพิท และคิดว่าผมเป็นเด็กนรก เธอชอบชี้นิ้วโง่งๆ มาที่ผมพร้อมกับพูดว่า 'เฮลโล่ที่รัก' ด้วยน้ำเสียงหวานหู และผมก็รู้ว่าผมจะโดนกักบริเวณหลังเลิกเรียนไปอีกประมาณหนึ่งเดือน

ครั้งหนึ่งเธอเคยให้ผมนั่งลบคำตอบในหนังสือคณิตศาสตร์เล่มเก่าๆ จนถึงเที่ยงคืน ผมบอกโกรเวอร์ว่าผมไม่คิดว่าคุณนายดีดอลด์ยังเป็นคนอยู่ด้วยซ้ำ โกรเวอร์จ้องหน้าผมเขม็งและพูดว่า 'นายพูดถูกที่สุดเลย'

คุณบรันเนอร์ยังคงพูดเรื่องศิลปะกับพิธีกรรมเกี่ยวกับการตายของชาวกรีกต่อไป

จนกระทั่งแนนซี่ โบโบพิทหัวเราะคิกคักเมื่อเห็นร่างเปลือยของผู้ชายบนศิลาจารึก ผมเลยหันไปบอกว่า "หุบปากซะทีได้มัย"

เสียงผมคงจะดังกว่าที่คิดเอาไว้

ทั้งคณะเลยพากันหัวเราะ คุณบรันเนอร์หยุดพูด

"คุณแจ็กสัน" เขาบอก "เธอมีความเห็นอย่างนั้นรี"

หน้าของผมแดงก่ำ "ไม่ครับ"

คุณบรันเนอร์ชี้ไปที่รูปภาพรูปหนึ่งบนศิลาจารึก "บางที่เธออาจจะเล่าให้พวกเราฟังได้ว่ารูปภาพนี้แสดงถึงอะไร"

ผมมองภาพสลักและรู้สึกโล่งอก เพราะผมจำภาพภาพนี้ได้ "มันคือภาพโครอนอสกำลังกินลูกๆ ของตัวเองใช่มัยครับ"

"ใช่แล้ว" คุณบรันเนอร์พูด แต่เห็นได้ชัดว่ายังไม่พอใจ "และที่เขา

ทำแบบนี้ก็เพราะว่า..."

"เอ่อ..." ผมเคঁความจำออกมาจากหัว "โครนอสเป็นราชาแห่งเทพแล้ว..."

"เทพเหรอ" คุณบรันเนอร์ท้วง

"ไทม์" ผมรีบแก้คำพูดของตัวเอง "แล้ว...เขาไม่ไว้ใจลูกๆ ของตัวเองที่เป็นเทพ เขาก็เลย...เอ่อ...โครนอสก็เลยกินลูกๆ ไข่ม้อยครับ แต่ภรรยาของเขาเอาทารกซุสไปซ่อนแล้วเอาหินให้โครนอสกินแทน ต่อมาเมื่อซุสโตขึ้น เขาก็หลอกล่อให้โครนอสที่เป็นพ่อของตนขย้อนบรรดาพี่ๆ ของเขาออกมา..."

"แหะ!" เด็กผู้หญิงคนหนึ่งข้างหลังผมร้องขึ้น

"...และมันก็เลยกลายเป็นสงครามครั้งใหญ่ระหว่างเหล่าเทพกับไทม์" ผมพูดต่อ "แล้วเหล่าเทพก็เป็นฝ่ายชนะ"

มีเสียงหัวเราะคิกคักมาจากในกลุ่มเด็กนักเรียน

ข้างหลังผม แนนซี โบโบพิทพูดเบาๆ กับเพื่อน "อย่างกับว่าจะได้เอาไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างนั้นแหละ ในประกาศรับสมัครงานก็ไม่เห็นมีเขียนเลยว่า 'จงอธิบายว่าทำไมโครนอสถึงกินลูกๆ ของตัวเอง' "

"แล้วทำไมกัน คุณแจ็กสัน" คุณบรันเนอร์พูด "ช่วยตอบคำถามอันยอดเยี่ยมของคุณโบโบพิทหน่อยสิว่าทำไมเรื่องพวกนี้ถึงมีความสำคัญกับชีวิตของเรา"

"โดนจนได้" โกรเวอร์พูดเบาๆ

"เงียบไปเลย" โบโบพิทจุกปากใส่โกรเวอร์ หน้าเธอตอนนี้แดงเสียยิ่งกว่าผมของเธออีก

ในที่สุดแนนซีก็นอนเล่นบ้างแล้ว คุณบรันเนอร์เป็นคนเดียวที่ได้ยินคำพูดไม่เข้าท่าของเธอ เหมือนเขามีหูเรดาร์ยังไงยังงั้น

ผมครุ่นคิดถึงคำถามนี้ก่อนจะยกไหล่ "ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ"

"เข้าใจละ" คุณบรันเนอร์ดูท่าทางผิดหวัง "เธอได้คะแนนครึ่งหนึ่ง คุณแจ็กสัน ความจริงแล้วซุสผสมมัสดาร์ตกับไวน์ให้โครนอสดื่ม มันทำให้โครนอสสำรอกลูกๆ ของเขาออกมาอีกห้าคน ในฐานะที่เป็นเทพซึ่งคงความอมตะ ทั้งหมดจึงเติบโตอยู่ในท้องของไททันได้โดยไม่ถูกย่อย เหล่าเทพโค่นล้มพ่อของพวกเขาเอง ทันโครนอสเป็นชิ้นๆ ด้วยมีดเคียว และไปรยเศษซากที่เหลืออยู่ของเขาลงไปนรกรทาร์ทารัสซึ่งเป็นส่วนที่ลึกที่สุดใต้พื้นพิภพ สำหรับข่าวดี ตอนนั้นได้เวลาอาหารกลางวันแล้ว คุณนายดีดอลส์ กรุณาพาเด็กๆ ออกไปด้านนอกด้วยครับ"

ทั้งคณะค่อยๆ เดินออกไป เด็กผู้หญิงเอามือกุมท้อง ส่วนเด็กผู้ชายเล่นปลั๊กกันไปตามอย่างไร้สาระ

โกรเวอร์กับผมกำลังจะเดินตามออกไป แต่คุณบรันเนอร์พูดขึ้นว่า "คุณแจ็กสัน"

ผมกะเอาไว้อยู่แล้วเชียว

ผมบอกโกรเวอร์ว่าให้เดินไปก่อน จากนั้นก็หันไปหาคุณบรันเนอร์ "ว่ายังไงครับ"

แววตาของคุณบรันเนอร์เคร่งขรึมจริงจัง ดวงตาสีน้ำตาลลึกล้ำคู่นั้นดูเหมือนผ่านโลกมานานหลายพันปีได้ สายตาของเขาเหมือนกับเห็นซึ่งถึงทุกเรื่องราวในโลก

"เธอต้องพยายามหาคำตอบต่อคำถามของครูให้ได้นะ" คุณบรันเนอร์บอกผม

"เกี่ยวกับพวกไททันนะเธอครับ"

"เกี่ยวกับชีวิตจริง และการประยุกต์เพื่อนำมันไปใช้"

"อ้อ"

"สิ่งที่เธอได้เรียนรู้จากครู..." เขาพูดต่อ "...มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด และครูก็หวังว่าเธอจะมองมันแบบนั้นด้วย ครูต้องการให้เธอพยายามให้"

ถึงที่สุด เพอร์ซีย์ แจ็กสัน"

ผมชักอยากจะทำอะลเวาดเสียแล้ว ผู้ชายคนนี้จะเอาอะไรกับผม
นักหนาเนะ

ผมหมายความว่ามันก็เจ๋งดีอยู่หรอกถ้าเรากำลังอยู่ใน 'วันประลอง'
ซึ่งเขาจะแต่งกายในชุดเกราะโรมันพร้อมกับร้องตะโกนว่า 'วะโฮ!'
ปลุกใจพวกเรา และขับไล่ดาบไปที่ซอร์สให้พวกเราวิ่งไปที่กระดานเพื่อ
เขียนชื่อชาวกรีกและโรมันในประวัติศาสตร์ทุกคนที่เรารู้จัก รวมถึงชื่อแม่
ของพวกเขาและชื่อเทพเจ้าที่พวกเขาบูชา แต่คุณบรันเนอร์มักคาดหวังให้
ผมทำได้ดีเทียบเท่าคนอื่น ทั้งๆ ที่ความจริงผมเป็นโรคดิสเล็กเซีย*
และโรคสมาธิสั้น ในชีวิตผมไม่เคยได้เกรดสูงกว่าซีลบลေးด้วยซ้ำ
ไม่สิ...จริงๆ แล้วเขาไม่ได้คาดหวังให้ผมทำได้ดีเทียบเท่าคนอื่นหรอก แต่
เขาคาดหวังให้ผมทำได้ดีกว่าคนอื่นต่างหาก และผมก็จำชื่อและรายละเอียด
เกี่ยวกับคนในประวัติศาสตร์พวกนั้นไม่ได้เลย ยิ่งถ้าให้สะกดชื่อด้วยละ
ก็ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ในระหว่างที่ผมกำลังปั่นฟิมพ์ทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับการพยายามให้
มากขึ้นนั่นเอง คุณบรันเนอร์กลับจ้องมองศิลาจารึกด้วยสายตาเศร้าสร้อย
เนิ่นนาน รวากับเขาเคยไปร่วมงานพิธีศพของเด็กผู้หญิงคนนี้

และแล้วเขาก็เรียกผมออกไปทานอาหารกลางวันข้างนอก

ทั้งชั้นเรียนนั่งรวมกันอยู่ตรงบันไดหน้าพิพิธภัณฑน์ จากตรงนี้เรา
สามารถมองดูคนเดินผ่านไปมาบนถนนสายห้าได้

บนฟ้าพายุกำลังก่อตัว ผมไม่เคยเห็นเมฆเหนือเมืองที่ไหนมีสีดำ
เท่านี้มาก่อน มันอาจเป็นเพราะการที่โลกร้อนขึ้นหรืออะไรทำนองนี้ก็ได้
เพราะตั้งแต่หลังคริสต์มาสมา อากาศในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ก็เริ่มจะเพี้ยนๆ ไป

* Dyslexia ภาวะบกพร่องทางการอ่านและการสะกดตัวอักษรอันเนื่องมาจากความผิดปกติของสมอง

เช่นมีพายุหิมะครั้งใหญ่ น้ำท่วม ไฟป่าที่เกิดจากฟ้าผ่า ฯลฯ ผมจะไม่แปลกใจเลยถ้าตอนนี้มีพายุเฮอริเคนพัดเข้ามา

แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครสังเกตเห็น เด็กผู้ชายบางคนกำลังเอาเศษขนมปังกรอบปานกพิราบอยู่ ส่วนแนนซี โบโบพิทก็กำลังพยายามล้างกระเป๋ของผู้หญิงที่เดินผ่านไปมา แน่นอนว่าคุณนายดีดอสส์ไม่เห็นพฤติกรรมนี้อีกตามเคย

โกรเวอร์กับผมนั่งอยู่บนขอบน้ำพุไกลจากคนอื่นๆ เพราะคิดว่าถ้าทำแบบนี้แล้วคนอื่นจะไม่มองว่าพวกเรามาจากโรงเรียนแบบนี้...โรงเรียนสำหรับพวกเด็กประหลาดน่าสมเพชที่ไม่มีที่ไหนยอมรับ

"โดนกักตัวไว้เธอ" โกรเวอร์ถาม

"เปล่า" ผมตอบ "บรินเนอร์ไม่ทำอย่างนั้นหรอก เขาแค่ย้ำเรื่องเดิมๆ นะ ฉันอยากให้เขาเพล่าๆ ลงบ้าง คือแบบว่า...ฉันไม่ใช่อัจฉริยะมาจากไหนนะ"

โกรเวอร์เงียบไปพักใหญ่ ผมคิดว่ากำลังจะได้รับคำปลอบใจแนวปรัชญาอันลึกซึ้งกลับมาเสียอีก แต่เขาก็กลับพูดว่า "ขอฉันกินแอปเปิ้ลของคุณนายได้มั๊ย"

อารมณ์แบบนี้ผมไม่เจริญอาหารนัก ก็เลยยกแอปเปิ้ลให้เขาไป

ผมมองดูขบวนรถแท็กซี่ไหลไปตามถนนสายห้าพลางนึกถึงอพาร์ตเมนต์ของแม่ มันอยู่ในย่านอัฟทาวนซึ่งไม่ไกลจากตรงนี้มากนัก ผมไม่ได้พบแม่มาตั้งแต่หลังคริสต์มาส ผมอยากจะกระโดดขึ้นรถแท็กซี่และนั่งกลับบ้านแทบตาย แม่คงจะกอดผมด้วยความดีใจ แต่แม่คงผิดหวังด้วย หลังจากนั้นแม่ก็จะส่งผมกลับไปโรงเรียนของซีย์และย้ำให้ผมพยายามให้มากขึ้น นี่เป็นโรงเรียนแห่งที่หกแล้วที่ผมย้ายมาในรอบหกปี และไม่แน่ว่าผมกำลังจะโดนไล่ออกอีกครั้ง ซึ่งผมคงจะทนเห็นสีหน้าเศร้าๆ แบบนั้นของแม่อีกไม่ได้เป็นแน่

คุณบรรณนอร์ทยุคตรุษจีนของเขาอยู่ตรงพื้นทางลาดสำหรับคนพิการ เขากินผักขึ้นฉ่ายไปพร้อมๆ กับอ่านนวนิยายปกแข็ง รมสีแดงกางอยู่หลังรถเข็นของเขา ทำให้มันดูเหมือนเป็นโต๊ะกาแฟเคลื่อนที่ได้มากกว่าจะเป็นรถเข็น

ผมกำลังจะแกะแซนดวิชกิน แต่แล้วแนนซี โบโบพิทก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าผมพร้อมกับเพื่อนๆ ที่น่ารังเกียจของเธอ...ผมว่าเธอคงเบื่อการล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวแล้ว...จากนั้นเธอก็โยนอาหารกลางวันที่เหลือลงบนตักของโกรเวอร์

"โอ๊ะ" เธอยิ้มกว้างเผยให้เห็นฟันเก กระของเธอสีส้มเหมือนถูกใครเอาขนมซีโตสมาพ่นใส่หน้า

ผมพยายามข่มใจให้เย็น ครูที่ปรึกษาในโรงเรียนเคยบอกผมเป็นล้านครั้งแล้วว่า 'นับหนึ่งถึงสิบ ควบคุมอารมณ์ของตัวเองเอาไว้' แต่ตอนนี้ผมโกรธมากจนลืมคำพูดนั้น ลืมหมดทุกอย่าง ได้ยินเพียงเสียงคลื่นดังก้องอยู่ในหัว

ผมจำไม่ได้ว่าสัมผัสถูกตัวเธอ มารู้ตัวอีกทีแนนซีก็กำลังนั่งก้นจ้ำบ้ำอยู่ในน้ำพุแล้ว เธอร้องตะโกนว่า "เพอร์ซีย์ผลักหนู!"

คุณนายดีดอล์ฟล้นปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าผม

เด็กบางคนยังคงซุบซิบกันอยู่

"เมื่อกี้นายเห็นมั๊ย..."

"น้ำ..."

"เหมือนน้ำม้วนขึ้นมาจากเธอลงไป..."

ผมไม่รู้ว่าพวกเขาพูดเรื่องอะไรกัน ผมรู้แค่ว่าตอนนี้ผมมีปัญหาอีกแล้วทันทีที่คุณนายดีดอล์ฟรู้ว่าแนนซีไม่เป็นไร และรับปากว่าจะซื้อเสื้อตัวใหม่ให้เธอจากร้านขายของที่ระลึกแล้ว คุณนายดีดอล์ฟก็หันมาทางผมในดวงตามีประกายลึงโลดเหมือนเธอรอให้สิ่งนี้เกิดขึ้นมาตลอดทั้งเทอม